

РЕШЕНИЕ

№ 995

гр. София, 18.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 22.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Димитрина Петрова

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9040** по описа за **2020** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба от [фирма] против Решение от 17.08.2020г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 121-ви с-в., постановено по НАХД № 3258/2020.г

Твърди се, че касираното решение е неправилно като постановено в нарушение на материалния закон, при съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК. Иска се отмяна на въззивното решение и потвърденото се него наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл.208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С Наказателно постановление № 23-003203/13.02.2020г. издадено от директор

Дирекция „Инспекция по труда“ Софийска област, на касатора е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2000 лв., на основание чл.79, ал.4 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, за нарушение по чл. 75а, ал. 2 от същия закон

С касираното решение, предмет на настоящото производство, СРС е потвърдил наказателното постановление. За да постанови своя акт, въззивната инстанция е събрала необходимите гласни и писмени доказателства, приобщил ги е по реда на чл.283 от НПК и въз основа на тях е достигнал до извод че в хода на административнонаказателното производство не са допуснати нарушения на процесуалните правила, а нарушението и неговия автор са безспорно установени. От приетите по делото доказателства въззивният съд правилно е установил и обосновал фактите и обстоятелствата по делото, които се споделят и от касационната инстанция, поради което не е необходимо тяхното преповтаряне.

Правилно е приложен материалния закон от съда като е приел, че е извършено нарушението по чл. 75а, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. Съгласно чл. 75а, ал. 1 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност, чужденец, гражданин на трета държава, който предоставя работна сила, или е приет като командирован или изпратен в Република България в рамките на предоставяне на услуги без съответното разрешение, или регистрация в Агенцията по заетостта, се наказва с глоба от 500 до 5000 лв. Съобразно ал. 2 наказанието по ал. 1 се налага и на работодател физическо лице, за което чужденец предоставя работна сила, или е приело законно пребиваващи чужденци - граждани на трети държави, без съответното разрешение, или регистрация Агенцията по заетостта, а на работодател – юридическо лице, се налага имуществена санкция в размер от 2000 лв. до 20 000 лв., освен, ако не подлежи на по-тежко наказание. В случая не е спорно обстоятелството, че дружеството е местен работодател по смисъла на §1, т.11 от Допълнителните разпоредби на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. Безспорно е също и обстоятелството, че гражданинът на Република У. е гражданин на трета държава по смисъла на §1, т. 5 от Допълнителните разпоредби на Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност. Няма спор, че с решение № РД-08-1910/19.07.2019 г., на изпълнителния директор на Агенцията по заетостта е издадено разрешение за достъп до пазара на труда за срок от 12 месеца на работника с място на работа [фирма], но това разрешение е поставено под условие, а именно от датата на издаване на единно разрешение за пребиваване и работа на чужденеца. Такова единно разрешение за пребиваване и работа на чужденеца не е било издадено към датата на м. октомври 2019 г., когато чужденецът е полагал труд в търговското дружество. Това води до извода, че към октомври 2019 г. не е било налице влязло в сила издадено разрешение за достъп до пазара на труда на чужденеца – гражданин на трета държава, доколкото не е настъпило определеното събитие, с което е нарушен чл. 75а, ал. 2 от Закона за трудовата миграция и трудовата мобилност.

Въз основа на изложеното, касационната инстанция приема първоинстанционното решение за валидно, допустимо и правилно и като такова следва да се остави в сила.

При този изход на спора, касаторът следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция. На основание чл. 143 и чл. 144 от АПК, във вр. с чл. 78, ал. 8 от ГПК, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, на ответника следва да бъдат присъдени разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 80лв.

Въз основа на горното и на основание чл.221, ал.2, предл.1 от АПК, във вр.чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, Административният съд С. – град, V-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.08.2020г. на Софийски районен съд, наказателно отделение, 121-ви с-в., постановено по НАХД № 3258/2020г.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Изпълнителната агенция „Главна инспекция по труда“ сумата от 80лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1